

protestatione coram nobis facta nomine advocatie omne illud ius intelligitur comprehendi, quod Iohannes, qui dicitur advocatus montis, de manu buregravii tenere dinoscitur, ac totum illud ius, quod ad buregravium pertinet, in raptu et effusione sanguinis et in insidiis et in irruptione que not blâtrâst lage heimsâke vulgariter appellantur, ac preterea ius banni et trium iuditorum annuorum,¹ quibus ante palatium nostrum consueverunt buregravii presidere in loco, qui vulgo palenze nominatur. Ad hec nichilominus omne ius servitiorum si quod ad buregravium pertinebat. Petiverunt autem a nobis abbas et conventus eius, ut ecclesie sue advocatiam ipsam in proprium liberam traderemus, buregravio eam in nostris manibus resignante. Nos igitur de consensu capituli nostri ad supplicationem abbatis et conventus eius non solum pensantes devotionem ipsius ecclesie, qua nobis et ecclesie nostre devotam se semper exhibuit et paratam, verum etiam ipsam ad amplioris devotionis beneficentiam invitantes advocatiam eandem per manus buregravii in nostris manibus resignatam ipsis et ecclesie sue tradidimus et in proprium donavimus liberam ac solutam. Verum quoniam hanc munificentiam gratie nostre manere volumus utilem et utiliter fructuosam, statuimus et presentis privilegii auctoritate firmiter inhibemus, ne quis abbatum sibi pro tempore succedentium advocatiam eandem aut infeodare aut alias alienare valeat ullo modo. Quod si forsitan aliquis abbatum eam preter consensum conventus sui cuiquam vel in toto vel in parte aliqua infeodare vel alias alienare presumpserit, conventus idem illi nec ad obedientie debitum nec ad exhibendam reverentiam teneatur et sciat se nichilominus abbas idem a temporalium amministrazione remotum, sed etsi de consensu fratrum hoc fecerit, sciant abbas et fratres hanc donationem ipsius ipso facto suo temerario revocatam et eam in ius iurisdictionis nostre liberam rediisse. Ad hec si quis contra hec statuta nostra venerit, indignationem dei omnipotentis et beatorum apostolorum eius Petri et Pauli nostramque ac successorum nostrorum incurrat. Testes huius rei sunt Otto maior prepositus, Germandus decanus, Anno cellerarius, Rodolfus scolasticus, Fridericus de Meiendorp, Thidericus de Scherembeke, Wernherus prepositus, Ludolfus de Svanebeke, Conradus de Saltwedel, Kraphto, Lodewicus, Willebrandus prepositus, Burchardus de Glinde, Siffridus, Ludolfus de Indagine, Conradus prepositus, Heinricus de Plawe, Albertus de Werningerode, Themo, Burchardus prepositus, ecclesie nostre canonici; laici vero: Albertus vicedominus, Hildewardus de Ranis, Richardus de Tserewist, Gumpertus de Luburch, Eremfridus de Givekensten, Hartmodus de Borch, Hermannus de Roseburch et alii quam plures.

Acta sunt hec Magdeburch in capella maioris ecclesie nostre XII Kalendas Octobris anno ab incarnatione domini millesimo ducentesimo vicesimo primo.

Datum² VI Idus Novembris pontificatus nostri anno quinto decimo.

Original im Staatsarchiv zu Magdeburg s. r. Kloster-Bergische Stiftung 17. Gedruckt: Kurze historische Nachricht vom Stapelrecht der Stadt Magdeburg, S. 93—95.